

Единъ день ме поведе изъ лозята.

— Ще те заведем на нашето лозе, — рече той, — гроздето е вече съвсем узряло.

Че гроздето е узрѣло, това не бѣше...
улицитѣ вече продаваха сочно, хубаво грозде,
каръ че августъ още не бѣше влѣзълъ. По...
на Любо ми се хареса. Кой не би се съгласилъ...
се назоба съ грозде, откъснато направо отъ лозата?

Това ни развесели и ние, щомъ излѣзохме изъ полето, запѣхме съ пълни гласове. Мисълъта за гроздето ни правѣше бодри и весели.

Когато тръгнахме въ пѣтя между лозята, Любо ме запита, имамъ ли кърпа, за да си наберемъ. Азъ му показахъ кърпата си и той я одобри, макаръ че не бѣше много чиста.

Като стигнахме до едно лозе, той смѣло пр
скочи синора и влѣзе.

— Ела бе, — рече грубо той, — какво
дашъ?

Азъ сжщо скочихъ въ лозето.

Отрупанитѣ съ едри гроздове лози прика

— Ахъ, колко хубаво грозде! — извазъ, когато вкусихъ едно зърно.

— Хе, нататък да видиш какво грозно отвърна Любо и ме поведе по пътеката. — Кърпата и пълни. Не държи сметка. Колко кашъ взимай.

Много ме зарадва гостоприемството
Азъ весело засвихахъ съ уста и започна
самъ гроздове и да пълня кърпата. И
ливо и лакомо пълнѣше устата си съ
озърташе на всички страни. Когато за
сокъ гласъ, Любо ме мушна и ме стъ